

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-9 У. 1972/17
Дана 05.12.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Стевић Капус и Зоране Брајовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: А.А. из ..., ... бр. ... и Б.Б. из ..., ... бр. ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Покрајинског фонда, Нови Сад, Житни трг број 3, ради поништаја решења број: 30-02/2-181.50-21832 од 05.01.2017.године, у предмету остваривања својства осигураника по основу обављања самосталне делатности оснивача привредног друштва, у нејавној седници већа одржаној дана 05.12.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба тужиоца А.А. из ..., се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекцији Покрајинског фонда, Нови Сад, број: 30-02/2-181.50-21832 од 05.01.2017.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II Тужба тужиоца Б.Б. Из ... се **ОДБАЦУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца А.А. из ... изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд, Филијала Суботица, број: 45-181.50.21832 од 18.11.2016. године, којим је тужиоцу А.А. из ..., утврђено својство осигураника по основу обављања самосталне делатности - оснивач из ..., са 01.01.2011.године и даље. Након правноснажности овог решења извршиће се пријава на осигурање по основу обављања самосталне делатности – оснивач, у бази података матичне евиденције. Жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 13.02.2017. године, уређеној

поднеском од 03.04.2017. године тужиоци су оспорили законитост решења туженог органа због неправилне примене материјалног права, повреде правила поступка и неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, и изведеног неправилног закључка у погледу чињеничног стања. Тужиоци сматрају да је тужени орган у оспореном решењу грубо прекршио Закон о пензијском и инвалидском осигурању као и друге законске прописе јер није узео у обзир обједињено мишљење надлежног Министарства рада и Министарства финансија број: 011-00-363/2016-04 од 17.05.2016. године. Посебно је истакао да Б.Б. Из ... има овлашћено лице и плаћену особу-директора који неограничено управља и руководи целокупним пословањем друштва. Са изнетих разлога предложили су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. наведеног Закона, Управни суд је нашао да је тужба тужиоца А.А. из ..., основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је решењем првостепеног органа од 18.11.2016. године тужиоцу А.А. из ..., утврђено својство осигураника по основу обављања самосталне делатности - оснивач са 01.01.2011. године. Ово стога што је поступак за утврђивање својства осигураника по основу обављања самосталне делатности – оснивач за тужиоца А.А. из ... покренут по службеној дужности у смислу члана 137. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању дана 17.11.2016. године и у проведеном поступку утврђено да је тужиоцу решењем ове Филијале број 45-181.10.21832 од 27.08.2004. године утврђено право на старосну пензију од 01.01.2004. године. Првостепени орган је на основу решења ФИ 31/91 Окружног суда Суботица од 14.01.1991. године утврдио оснивање приватног Б.Б. Из ... те да је тужилац А.А. један од оснивача. Даље је на основу увида у базу података Агенције за привредне регистре првостепени орган утврдио да је А.А. и даље оснивач Б.Б., а на основу увида у базу података матичне евиденције првостепени орган утврдио је и да оснивач А.А. из ... нема пријаву после остваривања права на старосну пензију на осигурање по основу обављања самосталне делатности – оснивач Б.Б. Из ... као и да нема доказа да су доприноси за пензијско и инвалидско осигурање плаћени почев од 01.01.2011. године и даље. На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени орган је с позивом на одредбе члана 10. став 1. и 2., члан 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, донео одлуку као у диспозитиву решења од 18.11.2016. године. У поступку по жалби тужиоца А.А., тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган утврдио својство осигураника тужиоцу А.А.. Наиме, тужени орган у оспореном решењу цитирајући одредбу члана 199. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", бр. 36/2011...5/2015), којом су прописане надлежности Скупштине привредног друштва, закључује да је Скупштина привредног друштва управљачки орган, а оснивач/члан друштва чини скупштину, из

чега произлази да сваки члан привредног друштва, а посебно једночланог привредног друштва, у свом привредном друштву ради тј. обавља “пословодствена овлашћења и послове управљања у складу са законом којим уређује положај привредних друштава у смислу одредбе члана 12. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, без обзира на то да ли је у радном односу привредном друштву чији је оснивач односно члан из чега применом прописа о обавезном осигурању у вези са одредбом члана 10. наведеног закона и измењеним чланом 12. истог закона, произлази да је тужилац према Закону обавезно осигуран по основу обављања самосталне делатности почев од 01.01.2011. године. Ценећи наводе жалбе, тужени орган нашао је да мишљење Министарства за рад, није од утицаја на одлучивање, јер је тужени орган одлучивао у складу са наведеним законским одредбама, при чему је имао у виду да мишљење органа државне управе у погледу одређене правне ствари нису обавезујуће према одредби члана 80. Закона о државној управи.

По оцени Управног суда оваква одлука туженог органа се не може прихватити, јер при њеном доношењу није поступљено по правилима поступка.

Одредбом чл. 12. ст. 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/03), важећег до 31.12.2010. године, било је прописано да осигураници самосталних делатности јесу: 1) лица која, у складу са законом самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења; 2) лица која су оснивачи, односно чланови привредних друштава у складу са законом, који у њима раде, без обзира да ли су у радном односу у привредном друштву чији су оснивач односно члан; 3) лица која обављају послове по основу уговора о делу односно послове по основу ауторског уговора, као и послове по основу других уговора, код којих за извршен посао остварују накнаду, а нису осигурани по другом основу; 4) свештеници и верски службеници ако нису обавезно осигурани по основу запослења; 5) лица која су престала да обављају самосталну делатност, док оставрују новчану накнаду према прописима о раду и запошљавању. Радом у смислу става 1. тачка 2) овог члана сматра се представљање и заступање привредних друштава од стране њихових оснивача, односно чланова на основу уписа у регистар надлежне организације, као и обављање пословодствених овлашћења и послова управљања у складу са законом којим се уређује положај привредних друштава.

Измењеном одредбом члана 12. став 1. наведеног закона, важећег од 01.01.2011. године, прописано је да осигураници самосталних делатности јесу: 1) лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења; 2) лица која су оснивачи, односно чланови привредних друштава у складу са законом, који у њима раде, без обзира да ли су у радном односу у привредном друштву чији су оснивач односно члан; 3) лица која обављају послове по основу уговора о делу односно послове по основу ауторског уговора, као и послове по основу других уговора, код којих за извршен посао остварују накнаду, а нису осигурани по другом основу; 4) свештеници и верски службеници ако нису обавезно осигурани по основу запослења; 5) лица која су престала да обављају самосталну делатност, док оставрују новчану накнаду према прописима о раду и запошљавању. Радом у смислу става 1. тачка 2) овог члана сматра се представљање и заступање привредних друштава од стране њихових оснивача, односно чланова на

основу уписа у регистар надлежне организације, као и обављање пословодствених овлашћења и послова управљања у складу са законом којим се уређује положај привредних друштава.

Имајући у виду наведено, по оцени суда, из цитираних одредби закона произлази да оснивач привредног друштва који у њему не ради у смислу цитиране одредбе чл. 12. ст. 1. тач. 2. Закона и пензијском и инвалидском осигурању и не остварује накнаду (уговорену накнаду) у смислу тачке 3. тог члана закона, и нема својство осигураника самосталних делатности у смислу наведених одредаба тог закона (при чему се подразумева да у привредном друштву постоји лице које је у радном односу или се бави пословима заступања тог привредног друштва, односно овлашћено је за пословођење), није обвезник доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, што значи да је, у поступку утврђивања својства осигураника, тужени дужан да цени да ли је првостепени орган, у конкретном случају, утврдио све чињенице од значаја за оцену да ли је оснивач засновао радни однос или обавља друге послове који се могу сматрати радом у смислу цитираних законских одредби, што овде није учињено. Са изнетог, оспорено решење је донето уз повреду одредбе чл. 199. ст. 2. у вези са чл. 235. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01, „Службени гласник РС“, бр. 30/10), будући да разлози дати у образложењу тог решења не упућују на закључак какав је дат у диспозитиву.

Са напред наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца А.А. из ..., Управни суд је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучено је као у ставу I диспозитива пресуде.

У поновном поступку тужени је дужан да донесе нову на закону засновану одлуку, за коју ће дати разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво ће бити дато у диспозитиву, при чему је приликом доношења одлуке везан правним схватањем суда у смислу одредбе чл. 69. ст. 2. Закона о управним споровима.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/2009), прописано је да тужилац у управном спору може да буде физичко, правно или друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес.

Одредбом члана 26. став 2. у вези става 1. тачка 4. истог члана закона прописано је да ако судија појединац пропусти да одбаци тужбу из разлога из става 1. овог члана то ће учинити веће суда ако утврди да се управним актом који се тужбом оспорава не дира у очигледно право тужиоца или у његов на закону засновани интерес.

Како је у конкретном случају жалбу против решења првостепеног органа поднео тужилац А.А. из ... о којој је тужени орган одлучио оспореним решењем од 05.01.2017. године, то је суд закључио да у конкретном случају тужилац Б.Б. ... није активно легитимисан у смислу цитиране одредбе члана 11. став 1. Закона о управним споровима за подношење тужбе у овом управном спору, са којих разлога је применом

одредбе члана 26. став 2. у вези става 1. тачка 4. Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.12.2018. године, III-9 У 1972/17

Записничар
Снежана Бјелановић, с.р.

Председник већа- судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС